

BEN, İSA'NIN NESİYİM?

Firdevs KAPUSIZOĞLU

İnsanları en eski çağlardan beri hiç yalnız bırakmadığım ve onlara daima sadık kaldığım için aramızda ünsiyet olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum. Benim için insanlar arasında tek fark vardır. Bu yüzden onları sadece ikiye ayırıyorum. İyi insanlar ve özlerini unutan kötü insanlar. Erkek ya da kadın olmak onları birbirinden ayırmıyor. Tenlerinin rengi, boy uzunlukları, seçtikleri meslekler de aralarında bir fark oluşturmuyor fakat kadınları kendi içinde ikiye ayırmam gerekirse bir kısmının dağınık diğer kısmının titiz olduğunu söyleyebilirim.

Bence bu onları birbirinden ayırmaya yetecek kadar keskin ve güçlü bir çizgi.

Şayet kaderin bir cilvesi yahut rastlantı sonucu dağınık bir kadının evine misafir olursanız ve parmaklarınız etajer, çekmece, komodin nevinden bir eşyanın kulpuna uzanacak olursa kenarına yapışan saç telleri ve toz zerreleriyle yapış yapış bir hâle gelmiş krem kutuları, nadiren giyilen gömlek ya da elbise düğmeleri, belki bir cımbız ya da işlevini çoktan yitirmiş bir makas, olmadı yıkanmaktan gevşemiş bir sütyenin sağlam kalmış kopçaları arasında benimle karşılaşmanız oldukça muhtemel. Bu tür kadınların evinde nerede saklanıyor olduğumu kendim bile unuturum. Ne zaman bir söküğünüzü onarmak için dağınık bir kadından size iğne vermesini rica etseniz onu, ihtiyacınız olan iğneyi ararken karıştırdığı çekmecelerde; günler, aylar belki de yıllar önce kaybettiğini sandığı eşyalara dalmış gitmiş bir hâlde bulursunuz. Elinde sararmış bir fotoğraf tutuyordur. Kuşkusuz o günlerde ne kadar güzel bir kadın olduğunu tetkik etmek için uzun uzun fotoğraftaki kendisine bakıyordur. Sonra eğilmiş, tırnağının ucuyla kaçırıldığı çorabının sağlam olan diğer tekini kontrol ediyordur. Bitmiş bir rujun dibinde kalan

tortusunu serçe parmağıyla çıkarıp dudağına, yanaklarına sürüyor; aynadaki suretine bakarken iğne aradığını hatırlıyor ve yeniden çekmecelere gömülüyordur.

Titiz kadınlar ise dikiş kutularında biriktirdikleri renk renk makaralardan birine iliştirerek saklar beni. Makaraya sarılmış ipliğin rengi ve cinsi değişse de sinesinde her daim bana ayıracağı bir yeri vardır. Bu kadınlara ne zaman bir iğneye ihtiyacınız olduğunu söyleseniz daha dün koymuş gibi bulup çıkardığı iğneyi tutuşturur elinize. Hatta eğer bir söküğe için istemişseniz iğneyi, derhâl söküğünüzü dikmek için sıvamıştır kollarını.

Kadınları anlamak yahut anlatmak gibi müşkül bir işe girişecek kadar ahmak değilim tabii... Kendimi anlamak derdindeyim sadece.

Ben, İsa'nın iğnesi.

Göz nuru gelin çeyizlerini sarıp sarmalayan akça örtülere iliştirdiğiniz kimi zaman. Hani hiç kıpırdamadan pantolonunun paça ölçüsünün alınmasını bekleyen müşterisini memnun edebilmek için etrafında fır dönen terzi-lerin bileğine taktığı kadife iğnelikten eksik etmediği... ya da kuğu boyunlu bir kadının döpiyesini süsleyen...

İtiraf etmem gereken şu ki inceliğim ve sivriliğimle ne kadar ihtişamlı görünmeye çalışırsam çalışayım, İsa aleyhisselamın semadaki yükselişine mâni olduğum lekesini silemem alnımdan. İliştirildiğim yerde belki birkaç tel iplikle varlığıma ihtiyaç duyulacak anı bekleyerek yaşamının dayanılmaz ağırlığını solumaya mahkûm kalışım da eminim ki bundan.

Alnımın tam ortasındaki delik, -üzerinden kaç asır geçerse geçsin- bu elim hadiseyi bir an olsun unutmayalım diye açılmadı mı? Yüzünüzdeki ifadenin ciddiyetini okuyabiliyorum. Açıkçası içten içe seviniyorum da buna çünkü beni böyle yaşamaya mahkûm eden hadisenin ve her şeyden önemlisi bu eksiklik hissinin verdiği ızdırap... Öylesine derin ve sancılı ki. Henüz anlatmadan bu derinliği sezdiğiniz için minnettarım size. İncecik olan gövde- min bir parçası asırlardır benden çok uzak bir yerde ve ben eksik yaşadığım müddetçe, kendimden olan o küçücük parçaya daima hasret duyacağım.

Beni bitmek tükenmek bilmeyen bir ızdırabın koynuna atan günahımı hem kat kat bohçalara sarayım, naftalinli sandıklarda saklayayım istiyorum hem de bildiğim bilmediğim herkese anlatayım, anlattıkça sırrım olmaktan çıksın istiyorum. İyisi mi anlatayım da siz söyleyin asırlardır içimi oyan kabahatimi.

Yaklaşık iki bin yıl kadar önceydi.

Yüce gönüllü İsa'nın yolculuk yaptığı zamanlarda yanında taşıdığı üç şey vardı: Su içerken kullandığı küçük bir tas, saç ve sakalını taradığı bir tarak ve ayağına batan dikenleri çıkardığı küçük, küçücük bir iğne.

Bir gün, bir adamın gürül gürül akan pınardan eliyle su içtiğini gördü İsa. Adam çukurlaştırdığı avucuna dolan suyu rahatlıkla içebiliyordu. Tasa ihtiyacı yoktu. Hz. İsa, böyle de olurmuş dedi ve tasını bir kenara bırakıp suyu avucuyla içmeye başladı. Azaltmak istiyordu nefsinin oyalayan ne varsa. Az yiyor, az içiyor, az uyuyor, az konuşuyordu. Yine bir gün, bir adamın kırılmış dalgali saçını parmaklarını kullanarak taradığına şahitlik etti. Demek ki tarağa da gerek yokmuş dedi ve heybesinde taşıdığı tarağını da bıraktı. Mübarek saçlarını, sakallarını ince, uzun ve neredeyse şeffaf sanılacak kadar beyaz parmaklarıyla taramaya başladı lakin İsa onca yol gitti, onca insan gördü yanında taşıdığı iğneye bedel bir şey bulamadı.

“Kepeneğin altında er yatar” sözünü keşfetmişti bazıları. Hz. İsa'ya can çobanı diyorlardı. Gem vuramadıkları hırslarına, iştahlarına, şehvet ve riyalarına peygamberleri çobanlık etsin istiyorlardı. Yumuşak yünlü koyunlar gibi teslim olsunlar, sürüye dâhil olsunlar, dünya çayırında peygamberlerinin kendilerine gösterdiği nimetlerden faydalansınlar istiyorlardı. İstemek kolaydı ama iş kurban olmaya geldiğinde pek çokları sürüye dadanan kurda özendi. Dişlerini gıcırdatıyorlardı. Her gün sayısı artan inananlara bakarak salyalarını akıtıyorlardı. Sonunda İsa sandıkları birini çarmıha germeye kalkıştılar. Yakaladıkları kişiyi, bileklerinden bir tahta parçasına çiviledikten sonra güneşe teslim ettiler. İsa sandıkları kişinin celladı kâinat olacaktı. En çok da güneş... Ben olanı biteni görmedim. Zaten görmek de istemezdim. İsa Peygamber Âlem-i Balâ'ya teşrif buyururken dördüncü kat göğe vardığında, en sadık havarisi olarak ben de onunla birlikteydim. Evet, elbette gönül rahatlığıyla havarilerinden biri olduğumu söyleyebilirim. İnancına ve öğretilerine sonsuz derecede bağlıydım. Her daim yanındaydım. Yakınlığımın cezasını asırlarca çekeceğim kadar yanındaydım.

Allah Teala Hazretleri, Cibril meleğine emretti:

- Git, var; İsa kulunun üstünü ara, dünya eşyasından bir şey var mı?

Mavinin sonsuzluğu içinde sükûn bulmuş bir hâlde beklerken Cibril, Allah'ın sözünü İsa Peygamber'e ilettiler. Ben vahiy meleğini görmedim fakat sesini işittim. İşittiğim anda başımı önüme eğdim. İsa ise teslimdi. Mütebesim bir hâlde ince, uzun parmaklarına bakıyordu. İkimiz de sustuk. İsa'nın acziyetim ve en sıska hâlimle cübbesinin yakasına iliştiirdiği varlığım, bir

anda ehemmiyet kazanmıştı. Ben hep insanlardan daha fazla ihtiram görmeyi, onların gözünde daha saygın bir yerde olmayı dilerdim. Şahsiyetimin bu türden bir ehemmiyet kazanacağı hiç aklıma gelmezdi.

Cibril, Hak katından tekrar yanımıza geldiğinde; Hak Teâla'nın,

- Dünyalık eşya ile daha yukarı varılmaz, orda ikamet etsin, buyurduğunu söyledi.

İsa, dördüncü kat semadan daha ötesine gidemedi. O güne kadar hafifliğimden şikâyet ederdim. Elle tutulur, gözle görülür bir cismim olsun isterdim. O gün, İsa'nın başını yere eğdiğim gün, incecik varlığımın daha da incelmesini diledim. İsa beni yakasından çıkarıp da yıkılmaya yüz tutan bir duvarın üzerine bıraksaydı ve eğer bir iğnenin ağlamak gibi bir kabiliyeti olsaydı üzerine bırakıldığım duvarı yıkmaya yetecek kadar ağlardım ama yoktu işte. Göğün yüzünde, varlığımın mahcubiyetiyle Allah'a yakardım.

- Öyle bir işaret koy ki bedenime, insanoğlu bir daha dünya kokulu cismime aldanmasın. Dertlilere, hastalara şifa mesh eden İsa'ya yaşattığımı başkasına da yaşatmayayım.

Allah yakarışımın karşılığını hemen oracıkta verdi. İsa'nın ayağına batan dikenleri çıkarmak için kullandığı bedenimden, alnımın tam ortasını aldı. İnsanoğlu ağzına alarak emdiği ipliği, delinmiş alnımdan geçirirken dünya kokusuna bürünmekten kaçınması gerektiğini bir kez olsun hatırlatsaydı... Her şeye degecekti belki.

Ama hatırlamadı.

*

Ben, İsa'nın su içerken bir kenara bırakıverdiği çukur tası.

En önce, benden vazgeçmiş olmasına öylesine içerledim ve yakasına iliştirdiği iğneyi öylesine kışkandım ki başına gelenlere üzüldüğümü söylersem yalan söylemiş olacağım. Kocaman avuçlarıyla ağzına götürdüğü buz gibi suyu kana kana içen adamı görene kadar, bütün mucizelerine şahitlik ettim. Ona duyduğum hayranlık, yakasında taşıdığı iğneninkinden -sizi temin ederim- daha az değildi. Hasta ve fakirlikten düşmüş olan kim varsa onu düşkünlüğünden kurtarıyordu. Gözleri görmeyen nice insanın gözlerini açıyor, insanları tevhide davet ediyordu. Açıyordu perdeleri.

Hani havarisi olduğunu söylüyor ya iğne, inanmayın sakın. Yakasında yaşıyor olmakla ona havarilik edebildiğini sanıyor zavallı. Varlığım yanında değilken bile her an onunla olan, onu hisseden ben değil miydim? Ben değil

miydim benden vazgeçtiği pınarın başında, onlarca yüzlerce hatta belki binlerce dudağa kendimi sunarken yalnızca onu hatırlayan? Her gün yudum yudum ferahlık taşıırken bağı yanan... Izdırabından bir gün çatlayan... Çatlaklarından hasret damlayan... Ateşle suyu bedeninde değil, ruhunda taşıyan.

Bendim ya bendim.

Bu da yetmezmiş gibi İsa'ya inanmayan kara bakışlı, karanlık bir adamın evinde tam on altı yıl yaşamak zorunda kaldım. Her gün yüce Peygamber'e yapılan hakaretleri işite işite yine de hizmet etmek zorunda kalıyordum karanlık adama. İsa'nın mübarek ellerini sürerek düşkünlere şifa verdiğini duyuyordum. İnananlar Mesih diyorlardı ona. Etrafında toplanan insanların sayısının günden güne arttığını seziyordum. Bazılarının İsa'nın büyücü olduğuna inandığını görüyordum. Onun insanları kandırdığına, yoldan sapırdığına inanıyorlardı. En başta da sahibim. Hayır, ona sahibim dememeliyim. Hiçbir zaman sahibim olamadı karanlık adam ama ben kölesi olmaktan kurtaramadım kendimi.

İsa aleyhisselam Kurtarıcı olarak kabul edildikçe kara adam hiddetleniyordu. Evinde birilerini topluyor, saatlerce İsa'nın lanetli bir büyücü olduğunu anlatıyordu onlara. Ben böyle zamanlarda, hırslarından kıvrılan dudakların kirli dokunuşlarıyla bekâretimi kaybettiğimi hissettiğim pek çok adama şarap sunuyordum. Hizmetimi yaparken de sadece onu düşünüyordum. Müşriklerin ona bir zarar vermesinden korkuyordum. Yakasında taşıdığı iğneyi hatırlayıp hasetlenmeyi bile unutuyor, korkumdan tir tir titriyordum. Ayaklanmak, yanına gitmek ve arkasından çevrilen işleri bir bir anlatmak istiyordum ona.

Ancak hiddetten gözleri dönen adamlar böyle zamanlarda daha çok sarılıyorlardı belime. Sımsıkı tuttukları bedenime parmak izlerini geçirdikten sonra arsızca uzatıyorlardı dudaklarını. İşte yine bu günlerin birinde, nefesi uyku kokan bir adamın avuçlarında çatladım. Adam fark etmemişti. Aldırmadan içmeye devam etti. Dayanamadım, un ufak olmak pahasına daha derin bir çatlak açtım. İçime doldurduğu şarap, üzerine damlamaya başladı. Adamın gecedен kalma ekşi yüzü iyice ekşidi ve az önce sımsıkı kavradığı belimi bırakıverdi yere. İstedığım olmuştu. Artık hayır gelmezdi benden. Azat etmişlerdi canımı.

Görünürde iki parçaya ayrılmıştım ama aslında tektim. Bütün hâlimle zikrediyordum Allah'ı. İsa'nın bana öğrettiği gibi. Duraksamadan. Dudaklarımla değil gönlümle. Bütünümle kabul ediyordum Allah'ın varlığı ve bir-

liğini. Zikrettikçe daha kolay karışıyordum toprağa. Yağan yağmurla, esen rüzgârla günden güne eriyor ve karışıyordum yokluğa.

Sonunda ılık bir günün sakin seherinde, boylu boyunca uzandığım toprakta İsa Peygamber'in yakasındaki iğneyle birlikte göğe yükseldiğini gördüm. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, doğruldum ve hemen etrafıma bakındım. Yükseldikçe ardında bıraktığı mucizevi kokuyu duyanları merak ediyordum. Benimle birlikte kokuyu duyan biri varsa gözlerinin ta içine bakacaktım, hayranlığına ortak olacaktım fakat kimsenin olanlardan haberi yoktu. Tek şahidi bendim bu mucizenin.

Şahitliğimin, beni gürül gürül akan bir pınarın hemen yanı başında terk eden İsa'nın armağanı olduğunu o an anlamıştım. Eğer bir tasın ağlamak gibi bir kabiliyeti olsaydı hıçkırığa hıçkırığa ağlamak için o günü seçerdim.

Ama yoktu işte.

*

Ben İsa'nın nemli sakallarına dokunmuş bir tarağım.

Size, ne mucizeyle gelen ve yine mucizeyle giden bir Peygamber'le geçirdiğim günlerin enfes lezzetini ne de onsuz geçirdiğim günlerin kızgın közlerde dövülmüş demirlerle dağlanan dayanılmaz sancısını anlatmaya kalkışacağım. Kalkışırsam o günlerin latif mahremiyetine ihanet etmiş olacağımı biliyorum. Sizden ricam, alnından delinmiş cılız bir iğneyle toprağa karışmış bir su tasının söylediklerine ihtiram göstermeyin. O günlerin lezzetini bugünün kelimeleriyle anlatmanın tarifi olabilir mi?

Size İsa Peygamber için yaptığım fedakârlıkları ifşa edersem kibirli, onsuz geçirdiğim günlerin acısını anlatırsam mızımız, gönlümü almak için sunduğu armağanla böbürlenirsem gururlu, ona altı üstü cılız bir iğneyle çatlak bir su tasından daha yakın olduğumu söylersem hasetçi olmaz mıyım?

Ben zaten bir şey söyleyeceksem tüm bunların hepsi olduğumu söylemeliyim.

Beni ben yapan dişlerimin biri riyaysa diğeri yalan. Biri hasetse diğeri gurur... İçimde tevazuyu da saklıyorum; iyi niyet, samimiyet, basiret ve feraseti de... Ben bunların hepsiyim. Tüm güzelliklerin ve tüm çirkinliklerin hepsi ama neden nefsimin tartarlı dişlerinde sizleri gezintiye çıkarayım? Neden çalayım vaktinizi? İğne ve su tasından daha yaşlı, daha yorgun ama daha dingin olduğumu anlatmak isteseydim size, Musa aleyhisselamdan Muhammed aleyhisselama kadar nasıl diri kaldığımı gösterirdim ve ne ile...

Sizi etkilemek için sadece teşbih peygamberi İsa'yı değil, tenzih peygamberi Musa ve tevhid peygamberi Muhammed aleyhisselamı da tanıdığımı söyledim. İğne ve su tasının yaşadığı ızdırabı kaç kez yaşamak zorunda kaldığımı; kaç kez sarhoşluktan, meczupluktan aylarca yıkanmayan adamların bitli, pireli saçlarında avunmaya çalıştığımı anlatırdım. Rüyalarımın tortulaşmış görüntülerinde her birinin yüzünü seçmeye çalışırken uyanıverdiğim gecelerimi ve hakikatimin peşinden koşarken dalağımı şişiren telaşımı anlatırdım. Her an, nefesimi kesen bir iştihakla Muhammed aleyhisselamı sayıkladığımı... İştihakımın yanında vehimlerimi, vesveselerimi, zaafılarımı, korku ve ümit tepesi arasındaki tavafımı anlatırdım.

Ve eğer asırlarca yaşamak zorunda kalan bir tarağın ağlamak gibi bir kabiliyeti olsaydı anlatacaklarımın tek kelimesini hıçkırıklara boğulmadan ağzıma alamazdım ama ne olur anlatmıyorum diye bana darılmayın, böyle bir kabiliyetten yoksunsanız emin olun siz de anlatmaktan çok susmaya saklanırdınız. Dişleri yılların üst üste yığılmışlığıyla eprimiş, diplerinde taşlaşmış heves kırıklıklarıyla yaşayan bir tarak gibi. Benim gibi.